

*Hoe keyser Otto Helias dochter ten wijve gaf
Eustachius, den grave
van Boenen.*¹

[28]

Doe Yda, Helias dochter, .XIIIJ. jaren out was, so heeftse de keyser te houwelijck gegeven den grave van Boenen, Eustachius. Ende cortelinghe wertse bevrucht. En[de] sy sach een visioen inder nacht dat haer dochte datse in haer bedde vant drie kleyn kinderens, diese selve² ophielt met hare borsten. Ende de twee eerste hadde elck een croone op hun hoofd, ende men brack den derden de croone, om dat hy een andere vrouwe soochde dan sijn moeder. Ende doen ontwaectese. Doe hoorde sy een stemme vanden engel, seggende: “Yda, ghy sult ontfangen van uwen man dry knapelijcke³ kinderen die ghy selve ophouden sult met uwe borsten, welcke kinderen Godt geven sal Sijn benedictie,⁴ want sy sullen winnen ’t Heylich Lant uut de handen der ongheloovige.”

Als Yda dit hoorde, loofdese Godt daer af. En[de] binnen drie jaren achtervolghende bracht sy ter werelt drie schoone kinderen, die eerste was gheheeten Godevaert, de ander Boudewijn, de derde Eustachius, die sy seer wijslijc⁵ op voede.

Op eenen tijt opten Pincxterdach, soo quam te Billoen die bisschop van Ludick, de hertoghe van Brabant, de grave van Vlaenderen, de grave van Namen ende meer groote heeren, die daer gecomen waren om een tractaet⁶ aengaende den lande. Ende de gravinne was ter kercken, ende sy beyde⁷ wat lange van haren jongen soon

1. Boenen: Boulogne-sur-Mer

2. selve: gebruikelijk was dat vrouwen als Yda na de geboorte hun kind niet zelf zoogden maar aan een zoogmoeder gaven, die het 3-4 jaar borstvoeding gaf, waarbij er een speciale band ontstond tussen het adellijke kind en het eigen kind van de zoogmoeder.

3. knapelijcke kinderen: jongens

4. benedictie: zegen

5. wijslijc: zorgzaam

6. tractaet: verdrag

7. beyde wat lange van haren jongen soon: bleef te lang weg van haar jongste soon

Eustachius, die so seer weende dat een ander vrou hem te suyghen gaf. Ende als sijn moeder vander kercken quam, vantse de vrou, des sy verwondert was ende seyde: “Ach, vrouwe wat hebby gedaen!? Nu sal Eustachius, mijn soon, zijn weerdicheydt verliesen, om dat hy u borsten gesogen heeft,⁸ waerom ic u wel haten mach.”

De vrou seyde: “Ic meynde wel te doen om dat hy soo weende, ende meende ’t kint te stillen.”

Ende soo bleef de g[r]avinne by haer kinderen sonder eeten ende drincken van ongenuchte.

Ende na den eten bracht de grave al de heeren in sijn camer om hun sijn drie sonen te toonen, ende sy sagen de gravinne by haer kinderen, ende de heeren groetense vriendelijck, maer sy en stont niet op om hunlieden weder reverentie te doen, waerom haer man gram was, ende hy sant elcken weder in sijn herberghe ende doen strafte hy seer sijn vrouwe, segghende: “Ghy hebt my vertorent, om dat ghy geen eere bewesen en hebt so grooten heeren, daer voor de coninginne van Vranckrijck op gestaen soude hebben om hun te groeten.”

Doen seyde sy: “Heere, en weest niet gram op my, wandt door de eere van uwe twee sonen soo mach ick my so edel prijsen als een coninghinne.”

“Hoe soo!?” seyde de grave.

Sy seyde: “Al de werelt mach my wel eeren om de waerdicheyt der kinderen, wandt sy sullen noch eens winnen ’t conincrijk van Jerusalem ende sullent Heylich Graf brenghen uut de handen der Sarazijnen, ende daer en is geen coninc diet soude dorren⁹ bestaen!”

Doen seyde de grave: “Ic meene dat ghy droomt, ende al diet hooren, souden segghen dat ghy sot waert.”

Doen seyde sy: “Heere, en houdtet niet voor spot dat ick u segghe, want die enghel hevet my ghebootschapt!”

Ende daer nae en strafte de grave haer niet meer ende seyde:

8. Om deze reden mocht de kleine Floris (in *Floris ende Blancefloer*) wel eten, slapen en in bad met de kleine Blancefloer, maar hij mocht niet meedrinken uit de borsten van Blancefloers moeder uit angst dat hij met het christendom geïnfecteerd wordt.

9. dorren bestaan: durven te ondernemen

“Godt gheeft!”